

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U POŽEGI
Sv. Florijana 2, Požega

Poslovni broj: P-296/2023-27

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Požegi, po sucu Anamariji Kovačević Turac, kao sucu pojedincu, u građansko-pravnoj stvari tužitelja Vlade Vazlera, OIB: 21544960567 iz Požega, Grgin dol 30, zastupanog po punomoćniku Dominiku Brekalu, odvjetniku u Požegi protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, zastupanog po punomoćnici Maji Čuljak, odvjetnici u Zagrebu, radi isplate, nakon glavne rasprave održane 9. rujna 2026. u nazočnosti punomoćnika tužitelja, a u nenazočnosti punomoćnika tuženika, dana 13. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I Odbija se tužba i tužbeni zahtjev koji glasi:

"I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 1. te članka 7.2. osnovnog Ugovora o kreditu broj 9011129740, sklopljen između tužitelja Vlado Vazler, Grgin dol 30, Požega, OIB: 21544960567 i tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, 4. travnja 2006. godine, a koja odredbe glasi: „Banka se obvezuje Korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 39.300,00 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita“ te „Kredit u iznosu 39.300,00 CHF i kamata iz točke 4. ovog Ugovora otplaćuje se u 240 jednakih mjesečnih anuiteta, plativo u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke.“

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, da tužitelju Vlado Vazler, Grgin dol 30, Požega, OIB: 21544960567, isplati novčanu tražbinu u iznosu od 3.569,36 eur na ime ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli CHF s pripadajućim zateznim kamatama računajući od 01.08.2015. do 31.12.2015. godine po stopi od 8,14% godišnje, od 01.01.2016. do 30.06.2016. godine po stopi od 8,05% godišnje, od 01.07.2016. do 31.12.2016. godine po stopi od 7,88% godišnje, od 01.01.2017. do 30.06.2017. godine po stopi od 7,68% godišnje, od 01.07.2017. do 31.12.2017. godine po stopi od 7,41% godišnje, od 01.01.2018. do 30.06.2018. godine po stopi od 7,09% godišnje, od 01.07.2018. do 31.12.2018. godine po stopi od 6,82% godišnje, od 01.01.2019. pa do isplate po stopi od 6,54% godišnje, odnosno po stopi koja se određuje povećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu

uvećane za 3 postotna poena, a od 01. siječnja 2023. do isplate prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, a sve to u roku 15 dana

- na iznos od 0,83 eur počam od dana 01.06.2006. godine pa do isplate,
- na iznos od 0,40 eur počam od dana 01.07.2006. godine pa do isplate,
- na iznos od 0,24 eur počam od dana 01.09. 2006. godine pa do isplate,
- na iznos od 0,42 eur počam od dana 01.10.2006. godine pa do isplate,
- na iznos od 10,13 eur počam od dana 01.11.2008. godine pa do isplate,
- na iznos od 10,84 eur počam od dana 1.1.2009. godine pa do isplate,
- na iznos od 12,62 eur počam od dana 01.02.2009. godine pa do isplate,
- na iznos od 13,39 eur počam od dana 01.03.2009. godine pa do isplate,
- na iznos od 10,99 eur počam od dana 01.04.2009. godine pa do isplate,
- na iznos od 11,37 eur počam od dana 1.5.2009. godine pa do isplate,
- na iznos od 8,24 eur počam od dana 1.06.2009. godine pa do isplate,
- na iznos od 5,58 eur počam od dana 1.7.2009. godine pa do isplate,
- na iznos od 6,17 eur počam od dana 1.08.2009. godine pa do isplate,
- na iznos od 7,71 eur počam od dana 1.09.2009. godine pa do isplate,
- na iznos od 7,54 eur počam od dana 1.10.2009. godine pa do isplate,
- na iznos od 6,07 eur počam od dana 1.11.2009. godine pa do isplate,
- na iznos od 8,82 eur počam od dana 1.12.2009. godine pa do isplate,
- na iznos od 10,82 eur počam od dana 1.1.2010. godine pa do isplate,
- na iznos od 14,18 eur počam od dana 1.2.2010. godine pa do isplate,
- na iznos od 13,33 eur počam od dana 1.03.2010. godine pa do isplate,
- na iznos od 17,53 eur počam od dana 1.04.2010. godine pa do isplate,
- na iznos od 16,61 eur počam od dana 1.05.2010. godine pa do isplate,
- na iznos od 21,42 eur počam od dana 1.06.2010. godine pa do isplate,
- na iznos od 28,84 eur počam od dana 1.07.2010. godine pa do isplate,
- na iznos od 23,02 eur počam od dana 1.08.2010. godine pa do isplate,
- na iznos od 35,47 eur počam od dana 1.09.2010. godine pa do isplate,
- na iznos od 33,46 eur počam od dana 1.10.2010. godine pa do isplate,
- na iznos od 26,84 eur počam od dana 1.11.2010. godine pa do isplate,
- na iznos od 37,29 eur počam od dana 1.12.2010. godine pa do isplate,
- na iznos od 49,03 eur počam od dana 1.1.2011. godine pa do isplate,
- na iznos od 38,06 eur počam od dana 01.02.2011. godine pa do isplate,
- na iznos od 40,21 eur počam od dana 1.03.2011. godine pa do isplate,
- na iznos od 38,22 eur počam od dana 1.04.2011. godine pa do isplate,
- na iznos od 40,52 eur počam od dana 1.05.2011. godine pa do isplate,
- na iznos od 54,55 eur počam od dana 01.06.2011. godine pa do isplate,
- na iznos od 56,36 eur počam od dana 01.07.2011. godine pa do isplate,
- na iznos od 68,59 eur počam od dana 01.08.2011. godine pa do isplate,
- na iznos od 62,23 eur počam od dana 01.09.2011. godine pa do isplate,
- na iznos od 51,96 eur počam od dana 01.10.2011. godine pa do isplate,
- na iznos od 51,39 eur počam od dana 01.11.2011. godine pa do isplate,
- na iznos od 54,03 eur počam od dana 01.12.2011. godine pa do isplate,
- na iznos od 58,21 eur počam od dana 01.01.2012 godine pa do isplate,
- na iznos od 59,85 eur počam od dana 01.02.2012 godine pa do isplate,
- na iznos od 59,37 eur počam od dana 01.03.2012. godine pa do isplate,
- na iznos od 58,12 eur počam od dana 1.04.2012. godine pa do isplate,

-na iznos od 59,19 eur počam od dana 1.05.2012. godine pa do isplate,
-na iznos od 60,21 eur počam od dana 1.06.2012. godine pa do isplate,
-na iznos od 58,59 eur počam od dana 1.07.2012. godine pa do isplate,
-na iznos od 59,14 eur počam od dana 1.08.2012. godine pa do isplate,
-na iznos od 58,23 eur počam od dana 1.09.2012. godine pa do isplate,
-na iznos od 55,92 eur počam od dana 1.10.2012. godine pa do isplate,
-na iznos od 58,36 eur počam od dana 1.11.2012. godine pa do isplate,
-na iznos od 59,70 eur počam od dana 01.12.2012. godine pa do isplate,
-na iznos od 59,23 eur počam od dana 1.1.2013. godine pa do isplate,
-na iznos od 54,01 eur počam od dana 1.2.2013. godine pa do isplate,
-na iznos od 57,07 eur počam od dana 1.3.2013. godine pa do isplate,
-na iznos od 58,67 eur počam od dana 1.4.2013. godine pa do isplate,
-na iznos od 56,80 eur počam od dana 1.5.2013. godine pa do isplate,
-na iznos od 51,83 eur počam od dana 1.6.2013. godine pa do isplate,
-na iznos od 51,69 eur počam od dana 1.7.2013. godine pa do isplate,
-na iznos od 52,32 eur počam od dana 1.8.2013. godine pa do isplate,
-na iznos od 54,32 eur počam od dana 1.9.2013. godine pa do isplate,
-na iznos od 57,37 eur počam od dana 1.10. 2013. godine pa do isplate,
-na iznos od 55,79 eur počam od dana 1.11.2013. godine pa do isplate,
-na iznos od 56,70 eur počam od dana 1.12.2013. godine pa do isplate,
-na iznos od 57,25 eur počam od dana 1.1.2014. godine pa do isplate,
-na iznos od 51,23 eur počam od dana 1.2.2014. godine pa do isplate,
-na iznos od 52,86 eur počam od dana 1.3.2014. godine pa do isplate,
-na iznos od 52,49 eur počam od dana 1.4.2014. godine pa do isplate,
-na iznos od 50,37 eur počam od dana 1.5.2014. godine pa do isplate,
-na iznos od 50,54 eur počam od dana 1.6.2014. godine pa do isplate,
-na iznos od 50,66 eur počam od dana 1.7.2014. godine pa do isplate,
-na iznos od 52,49 eur počam od dana 1.8.2014. godine pa do isplate,
-na iznos od 53,81 eur počam od dana 1. 9. 2014. godine pa do isplate,
-na iznos od 53,51 eur počam od dana 1.10.2014. godine pa do isplate,
-na iznos od 54,78 eur počam od dana 1.11.2014 godine pa do isplate,
-na iznos od 55,67 eur počam od dana 1.12.2014. godine pa do isplate,
-na iznos od 55,20 eur počam od dana 1.1.2015. godine pa do isplate,
-na iznos od 55,83 eur počam od dana 1.2. 2015. godine pa do isplate,
-na iznos od 55,83 eur počam od dana 1.3. 2015. godine pa do isplate,
-na iznos od 55,83 eur počam od dana 1.4. 2015. godine pa do isplate,
-na iznos od 55,83 eur počam od dana 1. 5. 2015. godine pa do isplate,
-na iznos od 55,83 eur počam od dana 1. 6. 2015. godine pa do isplate,
-na iznos od 55,83 eur počam od dana 1. 7. 2015. godine pa do isplate,
-na iznos od 55,83 eur počam od dana 1. 8. 2015. godine pa do isplate,
-na iznos od 55,83 eur počam od dana 1. 9. 2015. godine pa do isplate,
-na iznos od 55,83 eur počam od dana 1.10.2015. godine pa do isplate,

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka sa zateznim kamatama počev od dana donošenja prvostupanjske presude po stopi u smislu čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, pa do isplate, a sve to u roku 15 dana."

II Usvaja se kumulativno postavljen tužbeni zahtjev koji glasi:

I Utvrđuje se nišetnom odredba članka 1. te članka 7.2. osnovnog Ugovora o kreditu broj 9011129740, sklopljen između tužitelja Vlado Vazler, Grgin dol 30, Požega, OIB: 21544960567 i tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, 4. travnja 2006. godine, a koja odredbe glasi: „Banka se obvezuje Korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 39.300,00 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita“ te „Kredit u iznosu 39.300,00 CHF i kamata iz točke 4. ovog Ugovora otplaćuje se u 240 jednakih mjesečnih anuiteta, plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke.“

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, da tužitelju Vlado Vazler, Grgin dol 30, Požega, OIB: 21544960567, isplati iznos od 920,80 eura na ime zakonskih zateznih kamata u odnosu više plaćene razlike anuiteta zbog povećanja srednjeg tečaja uslijed nišetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli CHF, u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.618,75 eura sa zateznim kamatama počev od dana donošenja prvostupanjske presude po stopi u smislu čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, pa do isplate, a sve to u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja nišetnosti i isplate u kojoj navodi da je s tuženikom 2006. godine sklopio Ugovor o kreditu br. 9011129740 na iznos od 39.300,00 CHF po srednjem za CHF tečajne liste banke važeće na dan korištenja kredita s rokom otplate na 20 godina (240 mjeseci). Predmetnim Ugovorom tužitelj se obvezao otplaćivati glavnicu kredita i redovnu kamatu u 240 jednaka mjesečna anuiteta plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja, prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio Ugovora. Tuženik je na taj način u Ugovoru o kreditu inkorporirao valutnu klauzulu kojom je glavnicu, koja čini predmet Ugovora o kreditu, vezao za tečaj švicarskog franka u odnosu na hrvatsku kunu, a čijim nekontroliranim rastom je tužitelj oštećen za razliku između tečaja švicarskog franka koji je iznosio na dan isplate kredita tužitelju na korištenje i tečaja koji se naknadno tijekom postojanja ugovorne obveze povećavao. Naime, ugovorne odredbe kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak bile su nerazumljive tužitelju, kao prosječnom potrošaču, nepoštene i prema tome nišetne, jer je tuženik kao kreditor u vrijeme zaključivanja ugovora propustio informirati tužitelja o četiri činjenice: o općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz euro, o tome da je rast tečaja švicarskog franka u kontekstu skorog uvođenja EURO zone gotovo potpuno izvjestan, te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope. Naime, prema članku 81. tada važećeg

Zakona o zaštiti potrošača iz 2003.g. ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje propisano je da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, a što je ovdje upravo slučaj. Nadalje, Ustavni sud RH u odluci br. U-III-2521/2015 od dana 13. prosinca 2016. godine, povodom ustavne tužbe od strane Udruge Potrošač u postupku zaštite kolektivnih prava i interesa, jasno navodi da ugovorna odredba o valutnoj klauzuli u švicarskim francima, isto kao i ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi, podliježe testu poštenosti te da nema razloga različito se pristupiti u tumačenju istog pravnog standarda, budući da su banke, uključujući i tuženika, trebale potrošače informirati i upoznati s ekonomskim posljedicama ugovaranja valutne klauzule. U takvom smjeru je išla i daljnja sudska praksa o čemu govori presuda Vrhovnog suda RH posl. br. Rev-2221/18-11 kojom se odbijaju revizije tuženih banaka i potvrđuje presuda Visokog trgovačkog suda posl. br. PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. godine, donesena u ponovljenom postupku povodom odluke Ustavnog suda br. U-III-2521/2015, kojom se potvrđuje prvostupanjska presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 u dijelu koji se odnosi na ugovaranje valutne klauzule, a žalbe tuženika (banaka) na okolnost ništetnosti valutne klauzule odbijene su kao neosnovane. Za napomenuti je kako su ove odluke donesene u postupku zaštite kolektivnih prava i interesa pokrenutom sukladno članku 502. a Zakona o parničnom postupku, te se pravne i fizičke osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozivati na utvrđenja iz tih odluka radi ostvarivanja vlastitih prava, a sud je vezan za ta utvrđenja, sve sukladno članku 502. c Zakona o parničnom postupku. Uzimajući u obzir odredbe članka 81. st. 2. 3. i članka 84. ZZP/03 te povrh svega odredbu članka 3. ZOO-a i tumačeći iste u duhu prava Europske unije, njene sveopće pravne stečevine i prakse suda Europske Unije te u skladu s Direktivom 93/13 EEZ, te sukladno stavu Ustavnog suda RH i Vrhovnog suda RH, jasno se da zaključiti da je tuženik ugovaranjem valutne klauzule CHF postupao nepošteno i time tužitelja, kao sudionika u obveznom odnosu, doveo u neravnopravan položaj na način da je u ugovoru o kreditu ponudio nisku kamatnu stopu i inkorporirao valutnu klauzulu, a istodobno prešutivši u potpunosti ekonomski rizik tečajnih razlika. Uvažavajući stav Vrhovnog suda RH u presudi posl. br. Rev-2245/17, Ustavnog suda RH i VTSRH-a kao relevantnih i u ovom predmetu, a posebice pravno shvaćanje doneseno na sjednici Građanskog odjela VSRH dana 30. siječnja 2020.g. pod brojem Su-IV-47/2020-2 o zastarijevanju restitucijskih zahtjeva temeljem ništetnog ugovora, odnosno odredbi, tužitelj smatra kako je odredba koja se odnosi na valutnu klauzulu CHF ništetna, te da je tuženik dužan vratiti tužitelju sve što je temeljem takvog ugovora odnosno dijela ugovora primio, a sve to sukladno odredbama čl. 1111. ZOO-a o stjecanju bez osnove.

1.1. Tužitelj je dana 7. lipnja 2023. godine podnio tuženiku zahtjev za izdavanje dokumentacije i to konkretno Ugovor o kreditu broj 9011129740, Knjigovodstvene kartice kredita/Promet po kreditu Ugovor broj 9011129740, za razdoblje od početka otplate do konačne otplate kredita, Prvi i Cjelokupni otplatni plan za kredit Ugovor broj 9011129740, Obavijesti/Pregled promjena kamatnih stopa za kredit Ugovor broj 9011129740, za razdoblje od početka otplate do konačne otplate kredita, Specifikaciju svih uplata i naplaćenih iznosa po kreditu Ugovor broj 9011129740, Obavijest o prijevremenoj djelomičnoj i/ili konačnoj otplati kredita broj 9011129740, Aneks ugovora

o kreditu broj 9011129740 kojim je provedena konverzija i Izračun konverzije ugovora o kreditu broj 9011129740. Do dana utuženja tuženik nije dostavio traženu dokumentaciju kojom raspolaže, a na temelju koje je moguće izvršiti obračun preplaćenih iznosa, te stoga tužitelj ima pravni interes sukladno odredbi čl. 186 b ZPP-a zahtijevati da tuženik dostavi navedenu dokumentaciju. Stoga tužitelj postavlja neodređeni tužbeni zahtjev i pridržava pravo konačnog uređenja i postavljanja tužbe i tužbenog zahtjeva, kako u njegovoj ukupnosti, tako i po pojedinačnim mjesečnim preplaćenim iznosima s tijekom zateznih kamata na svaki taj iznos i to po dostavi kreditne dokumentacije od tuženika i po provođenju financijskog vještačenja na okolnost koliko je tužitelj platio više tuženiku anuitete zbog rasta tečaja CHF naspram tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita tužitelju na korištenje i to u periodu od početka otplate kredita do dana izvršenja konverzije u valutu EUR, izuzev razlike nastale na ime promjene redovne kamatne stope.

1.2. Napominje se kako ovdje nije utužena ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi i po tom osnovu ovdje tužitelj ne potražuje ništa, već samo po osnovu valutne klauzule CHF.

1.3. Slijedom navedenog, dakle činjenice da su bitne odredbe Ugovora o kreditu, nepoštene ugovorna odredba o valutnoj klauzuli u valuti CHF, nišetne od samog početka, tj. od kada su ugovorene, tužitelj ima zakonsko pravo pokrenuti ovaj postupak te ima pravni interes i predlaže da sud donese presudu kojom se utvrđuje nišetnom odredba Ugovora o kreditu broj 9011129740, sklopljen između tužitelja i tuženika, a prema kojoj odredbi se tužitelj obvezao kredit otplaćivati u 240 jednaka mjesečna anuiteta plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja, prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio Ugovora, te naloži tuženiku isplatiti novčanu tražbinu u zasad neodređenom iznosu na ime nišetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli CHF (a koji iznos će se konačno postaviti nakon pribave potpune kreditne dokumentacije i provođenja financijskog vještačenja) s pripadajućim zateznim kamatama.

2. U odgovoru na tužbu tuženi se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu kao neosnovanom u cijelosti kako u osnovu tako i u visini, te predlaže iste odbiti uz naknadu troškova tuženoj strani. Posebno se naglašava da je tužitelj namiren i restituiran prilikom konverzije. Tužitelj je sklapajući ovdje predmetni Ugovor bio jednako informiran o svim uvjetima kreditiranja kao da uzima kredit i danas, te je predmetni ugovor sukladno ZID ZPK konvertirao, prihvatio Izvod otvorenih stavaka i otplatni plan, te je namiren preplatom kako je utvrđeno Dodatka ugovoru. Tužitelj je sklopio Dodatak ugovoru o kreditu broj 9011129740 kojim je provedena konverzija, a koji je potvrđen od strane javnog bilježnika (dalje: Dodatak ugovoru) radi provedbe postupka konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR na način i u rokovima propisanim Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", 102/2015) (dalje ZIDZPK). Prema tome Sporazum o konverziji odnosno konkretno odredbe Dodatka ugovoru o kreditu broj 9011129740 valjan je i ima pravne učinke među strankama ovog postupka. Tužitelj nije bio u obvezi sklopiti Dodatak ugovora o kreditu, već je to bio njegov izbor, hoće li ili ne prihvatiti ponudu za sklapanje Dodatka ugovora koja se odnosila na konverziju njegova ugovora u valutu EUR i visini kamata koju je tuženik primjenjivao u ugovorima koji su bili zaključeni u valuti EUR. Postupkom konverzije i sklapanjem Dodatka ugovoru obuhvaćene su sve otplate (kamate i glavnica) učinjene

do 30.09.2015. godine odnosno do sklapanja Dodatka ugovoru. Ugovor o kreditu u CHF u cijelosti se mijenja u ugovor o kreditu u EUR na način kao da je i bio sklopljen u EUR (a ne u CHF) stoga ugovorne strane ne mogu na temelju prijašnjeg ugovora u CHF jedna od druge bilo što potraživati. Gore spomenutim Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju određen je i način vraćanja odnosno izračuna konverzije i to člankom 19.c. Kamate i glavnica koje su plaćene preračunate su u kamate i glavnice plaćenu u EUR po tečaju koji je vjerovnik primjenjivao na dan uplate na kredite iste vrste i uplate u EUR. Ukupno uplaćene svote koje su veće od ukupne svote anuiteta u EUR čine pretplatu i ta se pretplata prema članku 19.c st.5 Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju koristi za namirenje budućih obroka (anuiteta) sve dok se pretplata u potpunosti ne iskoristi. Tako je došlo do potpune restitucije potrošača. Ugovor o kreditu koji je bio zaključen u CHF nije više na snazi te je isti prestao postojati, a obzirom da je tužitelj s tuženikom sklopio Dodatak ugovoru o kreditu sukladno Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, čime je cjelokupna tužba potpuno pogrešno koncipirana i neutemeljena. Također je navedenim zakonom došlo do konverzije kredita radi promjene valutne klauzule i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom u CHF izjednačuje s položajem potrošača koji je koristio kredit u EUR-u tako da je tužbeni zahtjev u odnosu na utvrđenje ništetnosti i isplatu vezanu uz valutnu klauzulu neosnovan. Svota svih uplata s naslova kredita u CHF služi namirenju kredita u EUR koji zamjenjuje prvotni kredit u CHF, a sukladno prihvaćenom obračunu (izračunu na koji je tužitelj pristao). Višak pretplate koji nije moguće iskoristiti u tu svrhu vraća se potrošaču. U tom pogledu valja naglasiti da konverzija ne obuhvaća samo promjenu valute nego obuhvaća i sve uplaćene uplate obroka s naslova ugovora o kreditu s naslova glavnice i kamata. Nakon konverzije takvim se uplatama koristi radi namirenja postojećih i budućih obroka koji su utvrđeni novim otplatnim planom (koji zamjenjuje prethodni otplatni plan u CHF). Radi se o plaćanju kredita u EUR kao novog kreditnog odnosa, a koji je utemeljen i određen valjanom pravnom osnovom koja je određena kogentnom zakonskom normom. Suprotno stajalište i usvajanje tužbe i tužbenog zahtjeva kojim bi se tužitelju omogućilo ostvarivanje restitucijskog zahtjeva ili drugog sličnog zahtjeva, unatoč ugovorenoj konverziji, u skladu sa strogim zakonskim pravilima upravo bi narušilo takovu svrhu konverzije i uspostavljenu ravnotežu između ugovornih strana. Tužitelj se neosnovano poziva na presude VTSRH, PŽ-7129/13 od 13.6.2014 i PŽ-6632/17 od 14.6.2018. godine ne samo iz razloga koji su u ovom odgovoru već navedeni (odnose se na ugovore za CHF, a nakon konverzije tog ugovora više nema već je na snazi ugovor u EUR i restitucija je obavljena u potpunosti), već i zbog toga što zahtjev koji ističe podnositelj kolektivne tužbe na koju se poziva tužitelj nije identičan, niti to može biti, zahtjevu ovdje tužitelja temeljem konkretnog ugovora.

2.1. Teza tužitelja navedena da bi bila nedopuštena i nepoštena primjena valutne klauzule izražena u CHF je u potpunosti neutemeljena, suprotna zakonima Republike Hrvatske. Ugovaranje valutne klauzule dopušteno je odredbama Zakona o obveznim odnosima, dok je člankom 21. ZOO-a propisano načelo monetarnog nominalizma u kojem kada obveza ima za činidbu iznos novca dužnik je dužan isplatiti onaj broj novčanih jedinica na koju obveza glasi, osim kada zakon obvezuje nešto drugo. Kako je ugovorna odredba prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u kunama izračunava na temelju tečaja te valute u odnosu na CHF jasna, lako razumljiva i lako uočljiva, onda ona ne podliježe tumačenju već se primjenjuje onako kako glasi. Tužitelj u tužbi navodi kako je u Ugovoru o kreditu prisutna nepoštena ugovorna odredba budući je tuženik propustio tužitelja u cijelosti informirati o svim parametrima bitnim za donošenje valjane

odluke utemeljene na potpunoj obavijesti tijekom pregovora i u svezi zaključenja ugovor o kreditu, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana kao i zbog činjenice da je tuženik valutnu klauzulu ugovorio i koristio protivno njezinoj zakonom određenoj svrsi. Navodi tužitelja su u cijelosti proizvoljni i kontradiktorni jasnim odredbama Ugovora o kreditu kojim odredbama je tužitelj, upravo suprotno sadašnjim navodima iz tužbe, izjavio i to potpisao da je bio informiran o svim parametrima za donošenje odluke pa tako pa tako i onim koji bi ukazivali na eventualni rizik od rasta tečaja CHF u odnosu na kunu. Jedini je mogući i ispravan zaključak da valutna klauzula uživa pravnu zaštitu na temelju odredbe članka 22. ZOO-a i te neovisno o valuti uz koju je vezana otplata glavnice kredita.

2.2. Tuženi prigovara da bi tužitelj bio potrošač sukladno odredbama Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13), sukladno Uredbi br.1215/2012 i preostaloj pravnoj stečevini Europske unije, jer se u svakom konkretnom slučaju treba uzeti u obzir ne samo sadržaj ugovora, već i prirodu i 19 svrhu istog, ali i objektivne okolnosti koje su pratile njegovo sklapanje. Izjavljuje se i prigovor prijeboja/ radi prebijanja i to u odnosu na već utvrđenu razliku i priznatu razliku u provedenoj konverziji te u odnosu na sve iznose kada je tečaj bio niži od onog koji kao usporedni određuje tužitelj. Tuženik također uz sve gore navedene prigovore ističe i prigovor zastare u cijelosti u odnosu na postavljeni tužbeni zahtjev, a sve kako se radi o zahtjevima za isplatu povremenih mjesečnih iznosa od čijeg je dospijeca do utuženja protekao dulji vremenski period no zakonom određen za pravo na ostvarivanje isplate tih vrsta potraživanja (3 god), a tijekom dosadašnjeg razdoblja sukladno čl.241 Zakona o obveznim odnosima zastara nije prekinuta podnošenjem tužbe ili drugom vjerovnikovom odnosno tužiteljevom radnjom protiv tuženika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja ove konkretne tražbine tuženika. Svakako cijeli ugovor nije ništetan obzirom je isti u cijelosti izvršen te je zatvoren 2016 godine.

2.3. Zaključno ističe da je tužba i tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan jer postupkom konverzije i sklapanjem Dodatka ugovoru obuhvaćene su sve otplate (kamate i glavnica). Novim se ugovorom dotadašnji ugovor o kreditu u CHF u cijelosti mijenja u ugovor o kreditu u EUR na način kao da je i bio sklopljen u EUR (a ne u CHF) stoga ugovorne strane ne mogu na temelju prijašnjeg ugovora u CHF jedna od druge bilo što potraživati, u konkretnom tužbenom zahtjevu, kako je isti postavljen, ne radi o parnici za naknadu štete te tužitelj nema pravnog niti zakonskog osnova pozivati se na pravna utvrđenja na koja se poziva iz predmeta P-1401/2012 Trgovačkog suda u Zagrebu, jer ovaj konkretni spor ne udovoljava zakonskim kriterijima iz čl.502c Zakona o parničnom postupku niti kriterijima iz Zakona o zaštiti potrošača i ne radi se više o kreditu u CHF koji je konverzijom prestao postojati; valutna klauzula zakonom dopuštena i jasno određena pravna kategorija koja je utemeljena na kogentnoj normi te nikako ne može biti proglašena ništetnom kako to tužitelj pogrešno zaključuje, niti konkretni pravni posao može biti ništetan samo zbog toga što je ugovorena valutna klauzula, a niti može biti proglašena ništetnom neka od odredbi konkretnog ugovora zbog ugovaranja valutne klauzule; volja ugovornih strana jasno i nesumnjivo određena govorom o kreditu i njegovim dodatkom te nema zakonske osnove da se ista tumači; Ugovor o kreditu i Dodatak istom solemniziran kod javnog bilježnika te isti predstavlja javnu ispravu čiju istinitost nije dopušteno parničnim postupkom utvrđivati drugačije no kako glasi i kako u ispravi jasno i istinito stoji, jer je ista kao i presuda zakon među strankama; tužbeni zahtjev koji je postavljen, odnosi se na Ugovor o kreditu sa

valutnom klauzulom, a iznosi koji su navedeni u petitu tužbenog zahtjeva su postavljeni u kunama, čime isti ne proizlaze iz navedenog ugovora o kreditu niti iz dodatka ugovoru i ovako postavljena tužba i tužbeni zahtjev je u cijelosti nepodoban za odlučivanje; došlo je do potpune restitucije i novacije prilikom sklapanja Dodatka ugovoru o kreditu i to temeljem zakonom određenog i reguliranog procesa konverzije te bi potraživanje iz ove tužbe bilo protivno zakonu i predstavljalo neosnovano i nezakonito traženje protivno zakonitoj pravnoj osnovi koja se temelji na zakonom određenom procesu konverzije.

2.4. Uz već istaknute prigovore zastare, prigovor promašene aktivne legitimacije u vidu činjenice je li tužitelj potrošač ističe se i opreza radi prigovor radi prebijanja, a sve kako nema osnova za isplatu i koji se odnosi na sve negativne razlike kada je kamatna stopa bila niže od one koju tužitelj ovom tužbom fiksira i razlike iznosa tečaja kada je isti bio niži od onog kojeg tužitelj fiksira, te u odnosu na već priznatu pretplatu temeljem provedene konverzije sukladno Dodatku čl.5. Slijedom svega iznesenog predlaže se odbiti tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja uz nalog tužitelju da tuženiku naknadi prouzročene parnične troškove sukladno odluci suda.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu zaključen između Privredne banke Zagreb i Vlade Vazlera dana 4. travnja 2006., Dodatak ugovoru o kreditu od 18. prosinca 2015., Plan otplate, otplatnu tablicu (str. 149-1 do 153-1), knjigovodstvenu karticu, pregled uplata po kreditu, pisani nalaz i mišljenje sudskog vještaka Sande Marinac od 31. srpnja 2025., saslušao tužitelja u svrhu dokazivanja te izvršio uvid u ostale podneske i priloge u spisu.

4. Na temelju ovako provedenog postupka sud je usvojio kumulativni tužbeni zahtjev tužitelja kako je navedeno u točki II izreke.

5. U postupku nije sporno da je dana 4.4.2006. godine između stranaka sklopljen Ugovor o kreditu br. 9011129740 na iznos od 39.300,00 CHF po srednjem za CHF tečajne liste banke važeće na dan korištenja kredita s rokom otplate na 20 godina (240 mjeseci).

6. Nesporno je da su tužitelj i tuženik dana 18.12. 2015. sklopili Dodatak ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine 102/15) te je izvršena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u eurima.

7. Između stranaka nije sporno niti da se pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovni brojem P-1401/12 vodio postupak radi zaštite kolektivnih prava i interesa kojeg je pokrenula udruga, a predmet kojeg postupka je bila zaštita potrošača od korištenja dvije ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i to odredba o valutnoj klauzuli prema kojoj je glavnica vezana uz švicarski franak i odredbe kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke. Predmetni postupak pravomoćno je okončan na način da je utvrđeno da je između ostalih i tuženik u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. , a koja povreda traje i nadalje povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o

potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditu na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditu u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa je time banka postupala suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/03) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to članak 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to članak 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača i suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Isto tako, tužene banke su u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapajući ugovore o kreditu koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja tih ugovora banka nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti što je također imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana postupajući protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, a koje odredbe su ništetne.

8. Prema odredbi članka 502.a stavak 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23) udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana mogu, kada je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijekom predviđeno i uz uvjete utvrđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interesa i prava.

8.1. Prema odredbi članka 502.c Zakona o parničnom postupku fizičke ili pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavak 1. tog zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom slučaju će sud biti vezan za utvrđenja u parnici u kojoj će se te osobe na njih pozvati.

8.2. Dakle, tom odredbom Zakona o parničnom postupku određeno je da pravomoćna presuda u kolektivnom sudskom postupku obvezuje prvostupanjske sudove koji u pojedinačnim parnicama sude povodom zahtjeva potrošača radi zaštite prava čija je povreda utvrđena u kolektivnom sporu s tim da su banke u pojedinačnim potrošačkim sporovima ovlaštene tvrditi i dokazivati suprotno.

9. Stoga je ovaj sud sukladno članku 502. c Zakona o parničnom postupku vezanim pravnim stajalištima i utvrđenjima naznačenim u presudama Trgovačkog suda u Zagrebu u parnici radi zaštite kolektivnih prava i interesa potrošača i presudama

Vrhovnog suda Republike Hrvatske donesenih u postupku zaštite kolektivnih prava i interesa potrošača.

10. Tužitelj ovom tužbom i specificiranim tužbenim zahtjevom (u podnesku od 7.7.2026.) traži utvrđenje nišetnom odredbe članka 1. te članka 7.2. osnovnog Ugovora o kreditu broj 9011129740 sklopljenog između tužitelja i tuženika 4. travnja 2006. godine, a koja odredba glasi: „ Banka se obvezuje Korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 39.300,00 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita“ te „Kredit u iznosu 39.300,00 CHF i kamata iz točke 4. ovog Ugovora otplaćuje se u 240 jednakih mjesečnih anuiteta, plativo u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke, te tužitelj traži isplatu novčane tražbine u iznosu od 3.569,36 eura na ime nišetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli CHF s pripadajućim zateznim kamatama.

10.1. Tužitelj nadalje postavlja eventualni tužbeni zahtjev sukladno odredbi čl. 188.st.2. ZPP-a ukoliko sud nađe da prethodno postavljeni tužbeni zahtjev nije osnovan te predlaže da sud utvrdi nišetnom odredbu čl. 1. te čl. 7.2. Ugovora o kreditu te da naloži tuženiku isplatiti iznos od 920,80 eura na ime zakonskih zateznih kamata u odnosu na više plaćene razlike anuiteta zbog povećanja srednjeg tečaja uslijed nišetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli CHF.

11. Sud nalazi da tužitelj iako je izvršena konverzija kredita ima pravo utvrđivati nišetnost odredbi osnovnog ugovora o kreditu i sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru i provođenjem konverzije ne gubi pravo na potraživanje stečeno bez osnove temeljem nepoštenih i nišetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u CHF.

11.1. Naime, u odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine 102/15 koji je stupio na snagu 30. rujna 2015.) nije predviđeno i propisano da se sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu gubi pravo temeljem nepoštenih i nišetnih odredbi ugovora o kreditu koji je u potpunosti vrijedio i imao svoje pravne učinke do dana sklapanja dodatka ugovoru. Isto tako, iz samog dodatka osnovnom ugovoru o kreditu nigdje ne proizlazi da bi se korisnik kredita provođenjem konverzije odrekao prava koja mu pripadaju temeljem nepoštenih i nišetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju imao je osnovni cilj otkloniti dužničku krizu zbog rasta tečaja CHF te je u tom smislu zakonom bilo predviđeno da banke moraju ponuditi sklapanje dodatka osnovnom ugovoru o kreditu, a potrošači mogu prihvatiti konverziju u odgovarajući kredit sklopljen u EUR na način da se krediti vezani uz CHF konvertiraju u kredite denominirane u EUR i kredite denominirane u kunama s valutnom klauzulom u eurima (članak 19. a do članka 19. e ZIDZPK/15). Sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu izmijenjeni su samo uvjeti i način otplate kredita, a što potvrđuje i sama činjenica da se radilo o dodatku osnovnom ugovoru, a ne sklapanju sasvim novog ugovora i osnovni ugovor o kreditu vrijedio je od dana sklapanja od 2006. pa do sklapanja dodatka osnovnom ugovoru o kreditu i imao je pravne posljedice te nema zapreke za utvrđenje nepoštenim i nišetnim odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru stranke su utvrdile svoja prava i obveze ubuduće te retroaktivno od dana sklapanja osnovnog ugovora o kreditu, ali ničim nisu niti su mogle regulirati prava korisnika kredita u CHF temeljem nišetnih odredbi osnovnog ugovora za razdoblje do konverzije.

12. Ocjena je ovoga suda da postupanje tuženika u pogledu promjenjive kamatne stope i valutne klauzule nije bilo dopušteno, da je riječ o ugovornim odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao stranke ugovora.

13. Obzirom na razdoblje u kojem je sklopljen ugovor o kreditu za ocjenu valjanosti ugovornih odredbi, mjerodavan je Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/03-dalje ZZP/03) za razdoblje do 6. kolovoza 2007., do kada je taj Zakon bio na snazi, potom od 7. kolovoza 2007., Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13 - dalje ZZP/09), a sada je važeći Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine 41/14, 110/15, 14/19 - dalje ZZP/14).

13.1. Prema članku 3. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora o kreditu potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja, dok je trgovac bilo koja osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u okviru svoje poslovne djelatnosti ili u okviru obavljanja djelatnosti slobodnog zanimanja.

14. Člankom 2. Direktive br. 93/13 od 5. travnja 2013. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja u ugovorima obuhvaćenim ovom Direktivom nastupa za potrebe izvan okvira svojeg obrta, poduzeća i profesije, dok je prodavatelj (robe) ili pružatelj (usluge) svaka fizička ili pravna osoba koja u ugovorima obuhvaćenim ovom Direktivom nastupa u okviru svojeg obrta, poduzeća i profesije, bez obzira na to je li u javnom ili privatnom vlasništvu.

15. Tuženik osporava da je tužitelj kao stranka predmetnog ugovora o kreditu imao svojstvo potrošača.

16. Sud je na okolnosti sklapanja ugovora saslušao tužitelja i iz njegovog iskaza zaključio da se u konkretnoj pravnoj stvari radi o potrošačkom ugovoru koji je tužitelj zaključio kao fizička osoba koji je sklopio ugovor u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj ili poduzetničkoj djelatnosti, da nije pregovarao o pojedinim odredbama ugovora, niti su ga informirali o posljedicama i rizičnosti tečaja u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF.

16.1. Naime tužitelj Vlado Vazler iskazao je da je u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu bio zaposlen u Hrvatskim šumama, jedno vrijeme u "planu i analizi", a jedno vrijeme u računovodstvu jer je diplomirani ekonomista. Kredit je utrošio za adaptaciju kuće u kojoj živi i nije ju nikada iznajmljivao. Iza smrti svog oca 1996. godine je naslijedio OPG a bavi se proizvodnjom vina, odnosno ranije se to zvalo Poljoprivredno gospodarstvo. U banci tuženika ponudili su mu samo kredit u kojemu je valutna klauzula vezana za CHF i kojemu je bila niža kamatna stopa u odnosu na druge valute. Na pitanje da li njemu kao diplomiranom ekonomistu to nije bilo upitno zašto je niža kamatna stopa, odgovorio je da nije jer je u to vrijeme u drugim državama Europske unije takva vrsta kredita, dakle za adaptaciju kuća je bila još niža kamatna stopa, a isto

tako i ranije u Jugoslaviji. Nije mogao pregovarati o pojedinim odredbama kredita. Kredit je otplaćen prije par godina, a otplaćivao je kredit putem trajnog naloga, a njegova supruga nikad nije bila zaposlena i u braku su do danas. U medijima je čuo informaciju o konverziji, spominjao se nekakav rok vezano za konverziju, pa je otišao u banku tuženika gdje je zaključio Ugovor o konverziji. Rata kredita je u početku iznosila oko 1.000,00 kuna, a porasla je na skoro 2.000,00 kuna.

16.2. Dakle tužitelj je zaključio ugovor kao fizička osoba u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj ili poduzetničkoj djelatnosti i sam je otplaćivao kredit. Okolnost da je tužitelj diplomirani ekonomist ne umanjuje činjenicu da su sporne odredbe ugovora o kreditu bile unaprijed formulirane od strane trgovca i da tužitelj nije imao utjecaj na njihov sadržaj, dakle radi se o odredbama unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, a isto tako da odredbe ugovora ne sadrže niti referentu stopu koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, niti precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope, tako tužitelj nije imao načina usprkos stručnom znanju preciznim načinom utvrditi promjenu kamatne stope. prigovor promašene aktivne legitimacije u vidu činjenice je li tužitelj potrošač i

17. Materija o nepoštenim odredbama u trgovačkim ugovorima regulirana je pravilima Zakona o zaštiti potrošača koji su u tom smislu *lex specialis*, dok su odredbe Zakona o obveznim odnosima koji ovu materiju također regulira, ali na razini općeg propisa, primjenjuju supsidijarno. O odredbi prema kojoj je redovna kamatna stopa tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu sa odlukom banke, nije se pojedinačno pregovaralo, a tuženik niti ne tvrdi da je tužitelj mogao na nju utjecati. U prilog navedenom govori i činjenica da su u ugovore inkorporirani opći uvjeti poslovanja o kojima tužitelj po prirodi stvari ne može pojedinačno pregovarati. Iako tužena banka tvrdi da je ova odredba jasna, lako razumljiva i uočljiva, odnosno da se odluke banke o promjeni kamatne stope donose na temelju općih uvjeta poslovanja koji su sastavni dio ugovora (a koji su se tijekom trajanja ugovornog odnosa također mijenjali), tužena ne spori da niti sporni ugovor, niti opći uvjeti ne sadrže niti referentu stopu koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, niti precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope jer se donošenje odluke banke o eventualnoj promjeni kamate u skladu sa tržišnim uvjetima, protivno tvrdnji tuženika, ne može smatrati preciznim načinom utvrđivanja promjene kamatne stope.

18. Ovaj sud smatra da je ugovorna odredba kojom se promjena ugovorne kamatne stope čini ovisnom o odluci banke, jasna i lako uočljiva, ali nije razumljiva, jer je jedino sigurno da visina kamatne stope ovisi isključivo o odluci banke, a pri tome se ne navode kriteriji i mehanizmi promjene kamatne stope, uslijed čega bi tužitelj mogao predvidjeti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, bez obzira što je diplomirani ekonomist. Na temelju takvih ugovornih odredbi i nedostataka jasno definiranih parametara za promjenu kamatne stope koji bi pri tome bili razumljivi i prosječnom potrošaču, osim precizno određene kamatne stope u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva nije bila određena niti određiva. Ugovorna odredba o promjeni kamatne stope ključna je ugovorna odredba, a ista ovisi isključivo o odluci jednog ugovaratelja - tuženika, a sve to bez precizno određenih uvjeta promjenjivosti referentne stope za koju se veže promjena, pa ista odredba na način uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obavezama ugovornih stranaka, u konkretnom slučaju na štetu tužitelja jer se kod takvog ugovaranja radi o situaciju da tuženik jednostrano određuje obavezu dužnika

koji promjenu ne može predvidjeti, niti može konačno provjeriti pravilnost promjene jer za to nema nikakvih pouzdanih kriterija.

19. Stoga se radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između ugovornih stranaka na štetu tužitelja jer su predmet i cijena bitni sastojci ugovora. Takvom ugovornom odredbom tuženik je izbjegao utjecaj druge ugovorne strane na cijenu, u konkretnom slučaju kamate, što je u suprotnosti sa odredbom članka 247. Zakona o obveznim odnosima kojom je propisano da je ugovor sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora. Osim toga, sukladno odredbi članka 269. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima, činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva. Ako je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan, što je propisano odredbom članka 270. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima.

20. Niti Zakon o zaštiti potrošača niti Zakon o obveznim odnosima ne navode nikakve posebne kriterije za ocjenu je li pojedina ugovorna odredba protivna načelu savjesnosti i poštenja, koje načelo proizlazi iz odredbe članka 4. Zakona o obveznim odnosima, kojom je propisano da su u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja.

21. Činjenica je da u potrošačkim ugovorima o kreditu banke nisu imale obvezu ugraditi egzaktno parametre za promjenu kamatne stope i metodu izračuna tih parametara obzirom da u razdoblju od 2004. do 2008., nije bila propisana takva obveza banaka, međutim nepostojanje zakonske regulative kojom bi se naložilo banci da u ugovoru o kreditu precizno i jasno odredi način utvrđivanja i uvjete promjenjivosti kamatne stope, ne daje istima i ovlaštenje da kamatnu stopu mijenjaju po vlastitom nahođenju bez mogućnosti utjecaja druge ugovorne strane na takvu odluku i da jednostranom odlukom mijenjaju visinu obveze potrošača odnosno druge ugovorne strane.

22. Uzimajući u obzir činjenicu da je kamata cijena, da je cijena kao što je ranije navedeno, bitni element ugovora o kreditu te da mora biti određena, odnosno odrediva, već samim time odredba koju koristi tuženik, odnosno pravni prednik tuženika, na temelju koje cijenu određuje prema odluci banke (jednostrano) bez unaprijed određenog čvrstog kriterija za promjenu, je protivna načelu savjesnosti i poštenja.

23. U presudi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014., ističe se da: "iako nije zabranjeno istovremeno ugovoriti i valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, činjenica što obveza potrošača istovremeno ovisi od dva promjenjiva bitna elementa čini tu obvezu posebno rizičnom jer u vrijeme zaključenja ugovora potrošač ne zna koji iznos glavnice kredita izražene u kunama će biti u obvezi tijekom dugoročne otplate vratiti banci, a ne zna ni koju će cijenu (redovnu kamatu) za to platiti. Iznos glavnice kredita koji je promjenjiv, a ovisi o odnosu švicarskog franaka i kune, ne mogu unaprijed znati niti na njega utjecati ni banke ni potrošači, dok iznos cijene ovisi i o iznosu glavnice (koji je neizvjestan) i o visini kamatne stope, koja je tijekom postojanja obveze po ugovoru promjenjiva, sukladno odluci banke, dakle vjerovniku."

24. Obzirom na činjenicu da u ugovorima u kojima koristi odredbu o promjeni kamatne stope, tuženik nije odredio referentnu stopu, da u vrijeme sklapanja ugovora nije bilo propisano da ugovor u slučaju ugovaranja promjenjive kamatne stope mora sadržavati

element za koji se veže promjena, te način promjene, banka je kao savjesni gospodarstvenik, pri tome rukovodeći se načelom savjesnosti i poštenja, po ocjeni ovoga suda trebala odrediti elemente za koje se veže promjena i način njihove promjene, ugovoriti precizne pretpostavke uz koje se kamatna stopa može promijeniti, sve kako bi potrošač znao koji su to elementi na temelju kojih se izračunava promjenjiva kamatna stopa, to s ciljem kako bi njegova obveza bila određiva, no vodeći računa o svom interesu i koristeći činjenicu nepostojanja propisa koji mu takvo što nalaže, tuženik tužitelju kao potrošaču nameće ugovorne odredbe koje tužitelja stavljaju u neravnopravni položaj, a koje odredbe uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, na štetu tužitelja, što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

25. Nadalje, dužnost je tuženika bila da prilikom pregovaranja tužitelju pruži sve potrebne informacije vezane za valutnu klauzulu, a ne da mu prepusti da se sam informira, pogotovo ako se ima u vidu da je pitanje tečajne politike i razlike između općeg valutnog rizika i valutnog rizika u odnosu na švicarski franak, stručno pitanje ekonomske i financijske struke i naravi kojima ne raspolaže prosječni potrošač. Tuženik je trebao uložiti dodatan napor prilikom objašnjenja potrebnih parametara o kojima ovisi odluka potrošača pri odabiru valute prilikom ugovaranja valutne klauzule. Specifičnost i priroda valute švicarski franak poznata je bankama, ali ne i prosječnom potrošaču koji ne raspolaže stručnim znanjem, a u situaciji kada ga banka kao profesionalac o tom ni na koji način ne informira, potrošač nije i ne može biti svjestan rizika kojeg preuzima. Stoga je i nerazumljivost ugovornih odredaba kojima se glavnica veže uz švicarski franak, uzrok značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, što je također protivno načelu savjesnosti i poštenja, jer za razliku od potrošača, banka s obzirom na stručnu kvalifikaciju svojih zaposlenika i iskustva u poslovanju zna za taj rizik.

26. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u presudi broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., između ostaloga je naveo da su tužene banke propustile potrošačima objasniti pravo značenje švicarskog franka kao "sigurne valute", propustili su istinito informirati da je ta valuta sigurno ulaganje za banke, a ne korisnike kredita, pri čemu su banke kao visoko specijalizirane novčarske ustanove čiji predmet poslovanja je novac kojeg plasiraju potrošačima, u trenutku sklapanja ugovora, dakle kao stručne osobe to znale ili morale znati za razliku potrošača koji isto nije znao. Prosječnom potrošaču odredbe ugovora u kojima se glavnica veže uz valutu švicarski franak, iako mu je sam pojam valutne klauzule u osnovi jasan tako da zna da glavnica kredita kojeg otplaćuje ovisi o tečaju švicarskog franka u odnosu na kunu, nisu razumljive, pa je banka, odnosno u konkretnom slučaju tuženik bio dužan maksimalno odgovorno pristupiti svakom pojedinom potrošaču, pa tako i tužitelju pomoći da se u okviru zakonom dozvoljenih mogućnosti koristi uslugama banke, ali ne na svoju štetu.

27. Neravnoteža u pravima i obvezama je znatna jer je neizvjestan i iznos glavnice kredita kojeg potrošač kao dužnik ima vratiti banci kao kreditoru i cijena, jer se i kamata u konačnici plaća u istoj valuti, u švicarskim francima. Dakle, već samim sklapanjem ugovora koji sadrži sporne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, konkretno neravnoteža u pravima i obvezama utemeljena na jednostranom povećanju kamatnih stopa, te na primjeni valutne klauzule je znatna i postoji, jer se radi o odredbama u tipskim formularnim ugovorima sastavljenim unaprijed od strane

tuženika, bez pojedinačnog pregovaranja u kojem potrošač preuzima rizik, ne znajući za njega jer o tome nije informiran.

28. Odredbom članka 81. stavak 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača/03, te članka 96. Zakona o zaštiti potrošača/07, propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, pogotovo ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, što je ovdje slučaj, te je posljedica takve nepoštene odredbe ništetnost iste.

29. Vrhovni sud Republike Hrvatske u rješenju broj Rev 18/2018-2 od 26. svibnja 2020. i Ustavni sud Republike Hrvatske u odluci broj: U-III-2233/2019 od 10. lipnja 2020., u pogledu učinka pravomoćne odluke donesene u kolektivnom sporu, zauzeli stav da nije potrebno provoditi dokazni postupak na okolnost nepoštenosti (ništetnosti) odredbi ugovora u svakom parničnom postupku u kojem se odlučuje o individualnim restitucijskim zahtjevima potrošača, obzirom da postoji temeljem naprijed navedenog članka 502.c Zakona o parničnom postupku, a isto tako i članka 118. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 41/14, 110/15 - dalje ZPP/14) vezanost za postojanje povrede propisa zaštite potrošača iz članka 106. stavak 1. ZPP/14, a slijedom toga i obveza primjene utvrđene ništetnosti u kolektivnom sporu. Naime, ne može postojati utvrđena ništetnost i nepoštenost pojedinih odredbi potrošačkog ugovora u kolektivnom sporu, a da istodobno ne postoji ništetnost i nepoštenost takvih odredbi u pojedinačnom sporu u odnosu na istovrsni ugovor.

30. Odredbom članka 1111. stavak 1., 2. i 3. Zakona o obveznim odnosima, propisano je da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Pod prijelazom imovine razumijeva se i stjecanje koristi izvršenom radnjom. Obaveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

31. Na temelju naprijed navedenoga kao i temeljem iskaza tužitelja sud je utvrdio da se o spornim ugovornim odredbama nije pregovaralo i sud je mišljenja da su odredbe predmetnog ugovora o kreditu zaključenog između parničnih stranaka dana 4. travnja 2006. kojima se korisnik kredita obvezao kreditoru iznos kredita vratiti uz redovnu kamatu koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva te valutna klauzula vezana uz CHF, nepoštene, posljedica je čega ništetnost odredbi.

32. Međutim ništetnost pojedinih odredbi ne povlači za sobom ništetnost cijelog ugovora u skladu s čim je sud usvojio tužbeni zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnom odredbe članka 1. te članka 7.2. osnovnog Ugovora o kreditu broj 9011129740 sklopljenog između tužitelja i tuženika 4. travnja 2006. godine, a koja odredba glasi: „Banka se obvezuje Korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 39.300,00 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita“ te „Kredit u iznosu 39.300,00

CHF i kamata iz točke 4. ovog Ugovora otplaćuje se u 240 jednakih mjesečnih anuiteta, plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke.

33. Odredbom članka 1111. Zakona o obveznim odnosima određeno je da kada dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakona, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno ako to nije moguće naknaditi vrijednost postignute koristi. Pod prijelazom imovine razumijeva se i stjecanje koristi izvršenom radnjom. Obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kada se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

33.1. Prema članku 1115. istog zakona kada se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

34. Uvidom u Aneks ugovoru o kreditu od 18.12.2015. utvrđeno je da je isti sklopljen između tužitelja i tuženika temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju i izvršena je konverzija kredita u kredit s valutnom klauzulom u eure. Člankom 3. aneksa ugovora o kreditu ugovorne strane utvrdile su da neotplaćena, nedospjela glavnica na dan 30. rujna 2015. iznosi 16.880,79 eura plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za eur tečajne liste banke a čl. 5 aneksa da iznos preplate iznosi 1.858,79 eura (14.538,06 kuna).

35. Radi utvrđenja koliko je tužitelj više platio zbog rasta tečaja CHF unutar svakog mjesečnog anuiteta u odnosu na tečaj CHF na dan korištenja kredita za period od početka otplate kredita do dana izvršenja konverzije, kao i radi izračuna iznosa zatezne kamate koje teku na svaki preplaćeni anuitet od dana dospijeća svakog mjesečnog anuiteta do izvršenja konverzije, od ukupnog iznosa preplate anuiteta i zateznih kamata oduzimanja preplata utvrđena konverzijom, i utvrđenja iznosa obeštećenja nakon prebijanja s preplatom iz konverzije zajedno sa zateznim kamatama od dana konverzije do dana vraćanja, provedeno je vještačenje po vještaku knjigovodstvene struke Sandi Marinac.

35.1. U svom pisanom nalazu i mišljenju od 31.7.2025. sudski vještak je utvrdio da je zbog povećanja tečaja CHF na dan plaćanja kredita u odnosu na tečaj na dan isplate kredita (tečajne razlike), tužitelj je više platio iznos od 26.893,36 kuna (tablica 1, stupac 10) što po konverzijskom tečaju kuna/euro 7,5345 iznosi 3.569,36 eura (tablica 1, stupac 14). Nakon umanjenja za utvrđeni višak u iznosu od 14.538,06 kuna u konverziji kredita u valutu EUR, utvrđujem da razlika između priznatog iznosa preplaćenih rata kredita u postupku konverzije ugovora o kreditu i plaćenih rata kredita iznosi 13.355,30 kuna (tablica 1, stupac 13) što po konverzijskom tečaju kuna/euro 7,5345 iznosi 1.639,83 eura (tablica 1, stupac 17). Zbog smanjenja tečaja CHF na dan plaćanja kredita u odnosu na tečaj na dan isplate kredita (tečajne razlike), tužitelj je manje platio iznos od 908,85 kuna (tablica 1, stupac 11) što po konverzijskom tečaju kuna/euro 7,5345 iznosi 120,62 eura (tablica 1, stupac 15). Zakonska zatezna kamata na svaki preplaćeni anuitet od dana uplate svakog mjesečnog anuiteta do izvršenja konverzije iznosi 6.937,76 kuna/920,80 eura (Prilog br. 2 u kojem je prikazan detaljan izračun zakonske zatezne kamate, za svaki pojedini preplaćeni mjesečni anuitet od datuma uplate do izvršene konverzije kredita 30.09.2015. godine).

35.2. Dakle, sudski vještak je utvrdio da ukupni iznos preplate anuiteta iznosi 26.893,36 kuna/3.569,36 eura, zatezne kamate iznose 6.937,76 kuna/920,80 eura, a preplata utvrđena konverzijom iznosi 14.538,06 kuna/1.929,53 eura. Iznos obeštećenja po osnovi više plaćenih tečajnih razlika izračunat na način da iznos više plaćenih tečajnih razlika umanji za priznati više plaćen iznos u postupku konverzije kredita je iskazan u točki 2. mišljenja. Iznos obeštećenja po osnovi zakonske zatezne kamate na svaki preplaćeni anuitet od dana uplate svakog mjesečnog anuiteta do izvršenja konverzije je iskazan u točki 4. Mišljenja. U prilogu nalaza i mišljenja je dostavljena tablica 1. u kojoj je prikazan izračun više/manje plaćenih tečajnih razlika za svaku ratu kredita. Za svaku ratu kredita je utvrđena razlika između umnoška naplaćena rate kredita po stvarnom otplatnom planu u CHF i srednjeg tečaja banke za CHF na dan plaćanja kredita i umnoška naplaćene rate kredita po stvarnom otplatnom planu u CHF i srednjeg tečaja banke za CHF na dan isplate kredita.

36. Sud nalazi da u konkretnom slučaju konverzija nije u cijelosti ispravila neravnotežu nastalu temeljem nepoštenih ugovornih odredbi iz osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

36.1. Tuženik je ponudom konverzije postupio sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15), a kojim je propisano postupanje s kreditima u CHF i njegova konverzija u kredit s valutom u EUR na način da je položaj potrošača s kreditom u CHF izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit u valuti u eur. Ocjena je suda da izvršena konverzija kredita i sklopljeni sporazum ugovornih strana ne utječe na osnovanost tužbenog zahtjeva jer se niti odredbama zakona temeljem kojega je izvršena konverzija, a niti sklapanjem dodatka ugovoru o kreditu ne spominje način rješavanja ugovornih odredbi kojima je ugovorene promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula i posljedice tih odredbi koje su utvrđene ništetnim. Dakle, time se nije rješavalo pitanje preplaćenih anuiteta kredita zbog promjene kamatne stope i valutne klauzule za ovdje utuženo razdoblje.

37. Dakle, činjenica je da su stranke sklopile dodatak ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR i kojom su dogovorile podmirenje kredita u eurima samo za sebe ne upućuje na zaključak da je tužitelju vraćen novčani iznos koji predstavlja razliku između plaćenih anuiteta kredita na osnovu ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

38. Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci br. Rev 457/2025 -21 od 27.svibnja 2026. zauzeo je stav da potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

39. Dakle, tužitelj ima pravo na iznos obeštećenja po osnovi zakonske zatezne kamate na svaki preplaćeni anuitet od dana uplate svakog mjesečnog anuiteta do izvršenja konverzije. Zakonska zatezna kamata na svaki preplaćeni anuitet od dana uplate svakog mjesečnog anuiteta do izvršenja konverzije prema nalazu i mišljenju sudskog vještaka iznosi 6.937,76 kuna/920,80 eura i sudski vještak je u prilogu br. 2 prikazao detaljan izračun zakonske zatezne kamate, za svaki pojedini preplaćeni mjesečni anuitet od datuma uplate do izvršene konverzije kredita 30.09.2015. godine.

40. Temeljem nalaza i mišljenja knjigovodstvenog vještaka koji nalaz i mišljenje je sud u cijelosti prihvatio ocjenjujući da je dan u skladu s pravilima struke, stručno i nepristrano, te sukladno stavu Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci br. Rev 457/2025 -21 od 27.svibnja 2026. sud je usvojio kumulativno postavljen tužbeni zahtjev (eventualna kumulacija) koji glasi na isplatu iznosa 920,80 eura, a odbio je tužbeni zahtjev koji glasi na isplatu razlike uslijed povećanja tečaja CHF na dan plaćanja kredita u odnosu na tečaj na dan isplate kredita (tečajne razlike) u iznosu 26.893,36 kuna što po konverzijskom tečaju kuna/euro 7,5345 iznosi 3.569,36 eura.

41. U odnosu na prigovor prijeboja istaknut u odgovoru na tužbu u odnosu na razdoblja u kojima je tečaj CHF bio niži od onog koji je vrijedio na dan isplate kredita (negativne razlike) sud nije izvršio umanjenje potraživanja na ime negativnih razlika jer tuženik u postupku nije postavio nikakav određen zahtjev, niti bi to bilo u skladu sa odredbom čl. 323. ZOO koja popisuje da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti, a što je utvrđeno u ovom postupku.

42. Tuženik je istaknuo prigovor zastare potraživanja tužitelja.

43. Sud smatra da prigovor zastare potraživanja nije osnovan.

43.1. Tužitelj je tužbom i uređenim tužbenim zahtjevom zatražio isplatu na ime zakonskih zateznih kamata u odnosu na više plaćene razlike anuiteta zbog povećanja srednjeg tečaja uslijed ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli CHF.

43.2. Prema odredbi članka 225. Zakona o obveznim odnosima tražbina zastarijeva za 5 godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare. Budući da u odnosu na institut stjecanja bez osnove nije određen neki drugi rok zastare sud smatra da se u ovom slučaju primjenjuje opći zastarni rok iz naprijed navedene odredbe Zakona o obveznim odnosima.

43.3. Prema odredbi članka 223. istog zakona kad zastari glavna tražbina, zastarjele su i sporedne tražbine kao što su tražbine kamata, plodova, troškova i ugovorne kazne.

43.4. Prema stajalištu Vrhovnog suda Republike Hrvatske pokretanje parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju odredbe članka 241. Zakona o obveznim odnosima te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene povodom te tužbe (odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2245/2017-2 od 20. ožujka 2018.).

43.5. Prema naprijed navedenim odredbama o zastari te prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske sud smatra da je podnošenje kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu u sporu za zaštitu kolektivnih prava koji je vođen pod brojem P-1401/2012 u kojem je tužba podnesena 4. travnja 2012. prekinut tijekom zastare do pravomoćnog okončanja toga spora koji je pravomoćno završen donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014. (u odnosu na ništetnost ugovornih odredbi zbog promjenjive kamatne stope) kada je zastara počela teći ispočetka, odnosno donošenjem presude broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. (u odnosu na ništetnost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli).

43.6. Vrhovni sud Republike Hrvatske na sjednici građanskog odjela održanoj 30. siječnja 2020. (zapisnik broj Su-IV-47/2020-2) zauzeo je pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđeno ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

43.7. Zastara potraživanja tužitelja na ime preplaćenih rata kredita počela je teći iznova tek pravomoćnošću presuda u postupku pokrenutom kolektivnom tužbom udruge Potrošač te je zastarni rok od pravomoćnosti odluka Trgovačkog suda u Zagrebu u sporu za zaštitu kolektivnih prava koji je bio vođen pod brojem P-1401/2012 u odnosu na zahtjev za povrat više plaćenih anuiteta kredita zbog promjene kamatne stope počeo teći 13. lipnja 2014., a zbog više plaćenih anuiteta kredita zbog povećanja tečaja 15. lipnja 2018.

43.8. Budući je tužitelj podnio tužbu sudu 12. lipnja 2023., to sud nalazi da to potraživanje tužitelja nije zastarjelo budući da od pravomoćnosti presude u kolektivnoj tužbi udruge Potrošač protiv tuženih banaka, nije prošao rok od 5 godina.

44. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. i čl. 188. st. 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07 – Odluka US RH, 84/08, 96/08 – Odluka US RH, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19. - dalje ZPP)

44.1. Kako je prvostupanjski sud prihvatio eventualni tužbeni zahtjev iz točke II izreke, to se glede parničnog troška kod eventualne kumulacije tužbenog zahtjeva, kada je tužitelj u cijelosti odbijen s glavnim tužbenim zahtjevom a prihvaćen u cijelosti u odnosu na eventualni tužbeni zahtjev, visina troška postupka određuje prema vrijednosti predmeta spora eventualno prihvaćenog tužbenog zahtjeva, konačno postavljenog za iznos od 920,80 eura.

44.2. Stoga je sud kao osnovan priznao trošak tužitelja za sastav tužbe u iznosu od 187,50 eura, zastupanje na ročištima održanima 21.12.2023., 21.7.2026. i 9.9.2026 u iznosu od 187,50 eura za svaki, sastav podneska od 12.9.2025., 7.7.2026., u iznosu od 187,50 eura za svaki, te pristup na ročište radi objave presude u iznosu 93,75 eura što ukupno iznosi 1.218,75 eura (uključen PDV od 25%). Sud je nadalje kao osnovan priznao i trošak tužitelja na ime knjigovodstvenog vještačenja u iznosu od 400,00 eura, tako da je priznao i dosudio ukupan trošak tužitelju u iznosu od 1.618,75 eura.

44.3. Sud nije priznao tužitelju trošak sastava podneska od 20.12.2023. u iznosu od 250,00 eura obzirom ovim podneskom tužitelj dostavlja dokumentaciju u spis, dakle ne radi se o obrazloženom podnesku niti drugom podnesku iz Tbr. 8 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika - dalje Tarifa ("Narodne novine", broj: 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22 i 138/23).

45. Zbog svega navedenog odlučeno je kao u izreci.

U Požegi 13. listopada 2026.

Sudac:
Anamarija Kovačević Turac

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana od dana objave presude. Žalba se podnosi ovome sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

DNA:

1. Odvjetnik Dominik Brekalo, Požega
2. Odvjetnica Maja Čuljak, Zagreb

Broj zapisa: **9-3088e-8fe41**

Kontrolni broj: **05ebf-743cb-88d8a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.